

Krajský soud v Brně
Rooseveltova 16
Brno
601 95

Datum 18. února 2014

Žalobce: Statutární město Plzeň,
se sídlem náměstí Republiky 1/1, 306 32 Plzeň, IČ 00075370,

právně zastoupený Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem vykonávajícím
advokacii jako společník společnosti Kruták & Partners, advokátní kancelář
s.r.o., IČ 29415349,
se sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1,

Žalovaný: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,
se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, 604 55,

Žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské
soutěže ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R374/2012/VZ-24778/2013/310/PMo

jedenkrát

datovou schránkou

Soudní poplatek bude zaplacen k výzvě soudu

Přílohy: Kopie plné moci (originál je založen ve správním spise)
Kopie napadeného rozhodnutí
Dále dle textu

I.

Žalobci bylo dne 19. 12. 2013 doručeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R374/2012/VZ-24778/2013/310/PMo (dále „Rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného č.j.ÚOHS-S117/2012/VZ-22719/2012/521/SWa ze dne 30. 11. 2012 (dále jen „Prvoinstanční rozhodnutí“) a zamítnut rozklad žalobce.

Žalobce se domnívá, že byl Rozhodnutím nezákonně zkrácen na svých právech a ve smyslu § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) ho v celém rozsahu napadá následující

žalobou:

Žalobce se domnívá, že Rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení otázky, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) tím, že při zadávání veřejné zakázky „Stadion Štruncovy sady–tribuny+atletika, Rekonstrukce stadionu ve Štruncových sadech“ zadávané v užším řízení, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 25.1.2011 pod ev. č. 60055505 (dále jen „Veřejná zakázka“) **nedodržel postup stanovený v § 51 odst. 4 a 5 ZVZ, v návaznosti na § 6 ZVZ tím, když v důsledku stanovení požadavku na předložení jedné účetní závěrky, z níž musí současně vyplývat hodnota indexu důvěryhodnosti (2,0) a zároveň musí být splněny žalobcem stanovené minimální hodnoty poměrových ukazatelů, omezil možnost dodavatelů prokázat uvedený požadavek žalobce společně se subdodavateli nebo společně v rámci společné žádosti o účast, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a žalobce dne 6.5.2012 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.**

Rozhodnutí je podle názoru žalobce dále nezákonné, protože aprobejuje nezákonné stanovení výše sankce v Prvoinstančním rozhodnutí:

Odůvodnění výše sankce v Prvostupňovém rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nezabývá tím, jaké konkrétní následky byly v důsledku tvrzeného porušení zákona způsobeny, jakým způsobem a za jakých konkrétních okolností došlo ke spáchání tvrzeného deliktu a jak tyto hlediska žalovaný promítl do určení výše pokuty.

Další nezákonností Prvostupňového rozhodnutí, kterou žalovaný aproboval pak je, že žalobci jsou v případě stanovení sankce k tíži přičítány výhradně okolnosti, které tvoří součást samotné skutkové podstaty (pokud by neexistovaly, nebyl by ani správní delikt). Dochází tedy ke **dvojímu přičítání** téže okolnosti k tíži (údajnému) pachateli správního deliktu, což je v rozporu se základními zásadami správního trestání.

Žalovaný pak podle názoru žalobce rovněž pochybil, když při stanovení výše sankce nerespektoval vlastní zavedenou správní praxi a porušil tak zásadu legitimního očekávání.

II.

Nesprávné právní posouzení § 51 odst. 4 a 5 ZVZ, v návaznosti na § 6 ZVZ

Z Rozhodnutí i Prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dovozuje nezákonnost postupu žalobce pouze z požadavku na předložení jedné účetní závěrky, ze které musí vyplývat jak hodnota indexu důvěryhodnosti (2,0) tak i žalobcem stanovené hodnoty poměrových ukazatelů, neboť žalovaný se domnívá, že použitá formulace může limitovat možnost prokázání této části kvalifikace subdodavatelem nebo prostřednictvím více dodavatelů podávajících společnou nabídku.

Žalobce je přesvědčen o tom, že jím zvolený způsob nastavení kvalifikace nejenže neporušuje zákon, ale je jediným smysluplným postupem, jak k prokazování daných kvalifikačních předpokladů přistupovat.

Žalobce v části 6.2 kvalifikační dokumentace v souladu s § 55 odst. 3 ZVZ vymezil minimální úroveň kvalifikačního předpokladu kombinací níže uvedených parametrů vyplývajících z účetní závěrky:

- i. index IN01,
- ii. Běžná likvidita,
- iii. Celková zadluženost,
- iv. Obrat ve stavební výrobě.

Smyslem tohoto složeného kvalifikačního předpokladu bylo omezení rizika budoucí finanční nestability vybraného uchazeče a výběr takových dodavatelů, u nichž existuje reálná pravděpodobnost, že budou schopni řádně dokončit dílo a nést závazky z titulu poskytnutých záruk a zároveň budou schopni uspokojit případné finanční pohledávky žalobce vůči zhotoviteli. Skutečnost, že takto koncipovaný kvalifikační předpoklad je (po obsahové stránce) legitimní, žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí nijak nerozporuje.

K jednotlivým dílčím ukazatelům, jejich smyslu, účelu a vzájemné provázanosti, se žalobce podrobně vyjádřil v průběhu celého správního řízení, když u každého z nich zdůvodnil, proč jsou relevantní z pohledu ověření ekonomické a finanční stability podniku a také, proč je třeba jejich úroveň požadovanou žalobcem třeba považovat za adekvátní. Žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí jednotlivé ukazatele ani jejich požadované hodnoty nijak nerozporuje.

Sporné (a problematické z pohledu žalovaného) tak zůstává pouze to, že žalobce trval na tom, aby výše uvedené parametry, tedy hodnota indexu důvěryhodnosti i žalobcem stanovené hodnoty poměrových ukazatelů byly vztaženy k jediné účetní jednotce.

Žalobce v průběhu správního řízení přednesl žalovanému podrobnou argumentaci, kterou dokládal spojitost a nedělitelnost kvalifikačního předpokladu dle čl. 6.2 kvalifikační dokumentace. Kvalifikační předpoklad dle čl. 6.2 kvalifikační dokumentace je totiž kvalifikačním předpokladem složeným. Jde proto o předpoklad „nedělitelný“ v tom směru, že dává smysl pouze tehdy, je-li jako celek vztahován k jedinému subjektu. Jak již bylo uvedeno, poměrové ukazatele jako je např. likvidita či celková zadluženost jsou sice velmi významné, nicméně samy o sobě bez kontextu s parametrem svědčícím o „provozní zdatnosti“ (tedy s obratem) nemají smysl, neboť jich lze poměrně jednoduše dosáhnout v „laboratorních“ podmínkách (skrže prázdnou společnost nevyvíjející žádnou aktivitu). Nutnost nahlížet na uvedené ukazatele ve vzájemné souvztažnosti dokládá ale i jiný pohled - k ukazatelům běžné likvidity a celkové zadluženosti je třeba říci, že tyto působí v praxi ve vzájemné vazbě, a to protisměrně. To znamená, že například díky zvýšenému zadlužení lze získat více oběžných aktiv a dochází tak k vylepšování jednoho ukazatele na úkor druhého. Proto je nutné, aby oba ukazatele plnily požadované hodnoty zároveň, a to za jednu účetní jednotku.

Pokud připustíme, že na jednotlivé dílčí ukazatele daného složeného kritéria bude pohlíženo pouze izolovaně, pak postrádají smysl, přestávají mít vypovídací hodnotu a plnit svou funkci. Paradoxně se tak může velmi snadno stát, že při takovémto přístupu půjde o samoúčelné testování nic neříkajících čísel, a je potom otázka, zda se může jednat o ukazatele mající souvislost s předmětem veřejné zakázky, resp. ukazatele, které vypovídají cokoli o schopnosti po ekonomické a finanční stránce plnit veřejnou zakázku. Argument, že při přístupu prosazovaném žalovaným (tedy, že je třeba za všech okolností umožnit plnění jednotlivých kritérií konglomerátem dodavatelů, ať již sdružených za účelem podání společné nabídky nebo v kombinaci dodavatel – subdodavatel) by tyto předpoklady mohly být naplňovány v „laboratorních“ podmínkách, žalovaný sice v Prvostupňovém rozhodnutí i Rozhodnutí odcitoval, ale nijak se jím nezabýval).

Naopak v Rozhodnutí z pohledu žalobce žalovaný naprosto nesmyslně uvádí, že tato argumentace rozkladu není námitkou, ale pouhé tvrzení nesměřující proti meritorním závěrům Prvostupňového rozhodnutí (viz bod 33 Rozhodnutí). Tento argument přitom neměl být pouhou hypotézou či spekulací, ale jedná se námitku kterou žalobce rozporoval nesprávnou interpretaci právních předpisů provedených žalovaným. Tím, že se jí žalovaný odpovídajícím způsobem v Rozhodnutí nezabýval, zatížil svoje rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelností.

Tato argumentace je totiž klíčem k pochopení správnosti a zákonnosti požadavků žalobce. Případy, kdy je podnik s významným obratem na hranici úpadku nejsou totiž vůbec výjimečné. Je přitom evidentní, že ekonomickou kondici takovému podniku nijak nevylepší sdružení s dodavatelem nebo dokonce angažování subdodavatele, který vykazuje například velmi nízkou nebo nulovou zadluženost, avšak nevyvíjí žádnou nebo jen velmi limitovanou činnost. Výše uvedené proto dokládá to, co žalobce tvrdí v řízení od samého počátku, tedy že na kvalifikační předpoklad dle čl. 6.2

kvalifikační dokumentace lze nahlížet pouze komplexně, tedy jako na jediné a nedělitelné kritérium, jinak nemá žádnou vypovídací hodnotu, ba naopak při izolovaném posuzování může vést k naprostému zkreslení soutěže a dokonce i k vytvoření nerovnosti mezi dodavateli.

Žalobce je přesvědčen, že při výkladu zákona je nezbytné vždy přihlížet k účelu konkrétního institutu. Pokud je účelem a smyslem prokazování kvalifikace ujištění se o způsobilosti dodavatele plnit veřejnou zakázku (což sám žalovaný v bodě 27 Prvostupňového rozhodnutí zdůrazňuje), není možné, aby byl zvolen výklad zákona, který v daném případě může vést k naprostému popření institutu kvalifikace (konkrétně např. umožnění kvalifikovat se subjektu s obratem v ekonomických potížích podpořeného např. subdodavateli, kteří nemají nic jiného nežli ony „laboratorně vytvořené“ pozitivní dílčí ukazatele jako je např. likvidita).

Žalovaný pak v Rozhodnutí na tuto argumentaci uvedenou v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí reaguje naprosto formalistickým výkladem ustanovení § 54 odst. 4a odst. 5 ZVZ uvedenou především v bodech 26, 27, 29 a 30 rozhodnutí. Takový výklad podle názoru žalobce postrádá jakékoliv atributy rozumného a smysluplného výkladu práva.

Navíc, tím, že žalovaný v Rozhodnutí argumentaci uvedenou v Prvostupňovém rozhodnutí částečně rozvinul (především v bodě 30 Rozhodnutí) aniž by dal možnost žalobci se k těmto argumentům jakkoliv vyjádřit, zatížil správní řízení další nezákonností (došlo tím k tzv. vzetí instance).

Jako naprosto nepřipadná se pak žalobci jeví žalovaným v bodu 34 uváděná judikatura ESD, která se týká možného využití kvalifikace jiných subjektů, **pokud dodavatel prokáže, že bude moci s jejich prostředky disponovat**. Naopak, tato judikatura podle názoru žalobce dává za pravdu oprávněnosti jeho rozkladu. Je totiž více než zřejmé, že v případě společného prokázání předmětného kvalifikačního předpokladu nebude mít uchazeč reálně disponovat např. běžnou likviditou nebo využít jeho nízkou zadluženost.

Žalobce naprosto souhlasí se žalovaným, že nastavením předmětných kvalifikačních kritérií došlo k snížení počtu potenciálních uchazečů – ne každé snížení počtu potenciálních uchazečů je však v rozporu s § 6 ZVZ. Naopak je naopak žádoucí, aby zadavatel prostřednictvím kvalifikačních kritérií eliminovat ty uchazeče, kteří pravděpodobně nebudou schopni řádně dokončit dílo a nést závazky z titulu poskytnutých záruk a zároveň nebudou schopni uspokojit případné finanční pohledávky žalobce vůči zhotoviteli.

Důkaz:

- *Správní spis*

III.

Nezákonnost stanovení sankce

Žalobce si dále dovoluje připomenout, že i kdyby žalovaný setrval na závěrech Prvostupňového rozhodnutí, že žalovaný porušil ZVZ a dopustil se správních deliktů, musí při určení výše pokuty za tyto správní delikty dodržet všechny zákonné podmínky i principy správního trestání dovozené judikaturou.

Základní povinností žalovaného pak je postupovat v souladu s § 121 odst. 2 ZVZ a při určení výše pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Všechny tyto skutečnosti je pak žalovaný povinen ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Podle názoru žalobce pak žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí těmito svým povinnostem nedostál.

Rozhodnutí je podle názoru žalobce dále nezákonné, neboť aprobej nezákonné stanovení výše sankce v Prvostupňovém rozhodnutí: **Odůvodnění výše sankce v Prvostupňovém rozhodnutí je nepřezkoumatelné**, neboť se nezabývá tím, jaké **konkrétní** následky byly v důsledku tvrzeného porušení zákona způsobeny, jakým způsobem a za jakých **konkrétních** okolností došlo ke spáchání tvrzeného deliktu a jak tyto hlediska žalovaný promítl do určení výše pokuty.

Při hodnocení závažnosti tvrzeného správního deliktu žalovaný v části 45 Prvostupňového rozhodnutí uvádí, že „*Zadavatel svým postupem při zadávání veřejných zakázek porušil jednu ze základních zásad zadávacího řízení, zásadu zákazu diskriminace, a to při stanovení požadavku na prokázání ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů: v důsledku to mohli být někteří dodavatelé předem vyloučeni z účasti v zadávacím řízení..... Uvedený postup Zadavatele tak mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.*“

Hodnocením závažnosti se žalovaný zabývá dále v části 46 Prvostupňového rozhodnutí. Uvádí, že „*V posuzovaném případě se tedy nejednalo o správní delikt svým charakterem nejzávažnější. Jelikož však došlo k porušení jedné ze základních zásad na kterých zadávací řízení stojí, jedná se o správní delikt velmi závažného charakteru.*“

Při hodnocení následků spáchání tvrzeného správního deliktu pak žalovaný jen v podstatě opakuje to, co už uvedl při hodnocení závažnosti tvrzeného správního deliktu: „*V daném případě spáchaný správní delikt způsobil situaci, kdy se někteří potenciální zájemci o veřejnou zakázku nemohli zadávacího řízení zúčastnit v důsledku diskriminačně stanovených ekonomických předpokladů. Nelze proto vyloučit, že nabídka jiného uchazeče by mohla být ekonomicky výhodnější a došlo by tak k úspoře finančních prostředků.*“

Veškerá argumentace ohledně závažnosti a následků tvrzeného správního deliktu pak tedy spočívá v obecném tvrzení, že žalobce porušil zásadu zákazu diskriminace, čímž došlo k tomu, že mohl být ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky (tj. mohla být vybrána lepší nebo výhodnější nabídka).

Žalobce připomíná, že skutková podstata tvrzeného správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ spočívá v tom, že zadavatel nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky (tj. v našem případě poruší zákaz diskriminace), přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (tj. mohla být vybrána nabídka ekonomicky výhodnější), a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

Je tak zřejmé, že žalovaný v Prvostupňovém rozhodnutí ohledně stanovení výše sankce pouze v obecné rovině zopakoval samotné znaky skutkové podstaty správního deliktu, čímž nejen, že zatížil **Prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelností** (bez ohledu na opakované uvádění obecný zásad správního trestání uvedených v Prvostupňovém rozhodnutí, bohužel však bez konkrétního obsahu).

Jako naprosto nepřijatelná se pak jeví i argumentace žalovaného uvedená v bodu 43 rozhodnutí, podle které v podstatě není nutné, aby konkrétní východiska byla uvedena při popisu stanovení výše sankce, ale stačí, když v Prvostupňovém rozhodnutí „... v rámci odůvodnění jako celku (tedy nejen v jeho samotném bodě 46) prvostupňový orgán přistoupil k řádnému posouzení skutkových okolností.“.

Jak např. judikoval Nejvyšší správní soud: „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu ... Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, dostupný na www.nssoud.cz).

Jak dále např. vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-59 (dostupný na www.nssoud.cz): „*Jinými slovy, Nejvyšší správní soud nemůže odhlédnout od toho, že správní orgány se podrobně nezabývaly všemi hledisky, které jim zákon předkládá pro stanovení výše sankce, jakož ani neodůvodnily, jaký význam jim přiřadily při stanovení konečné výše sankce. Správní odůvodnění výše sankce je tak podle Nejvyššího správního soudu zcela nedostatečné a mělo být soudem jako takové posouzeno.*“

Optikou těchto principů pak názor uvedený v Rozhodnutí nemůže obstát a Prvostupňové rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

Jak už žalobce uvedl též ve svém rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se v dopustil se i tzv. dvojího přičítání k tíži žalobce, které je v případě správního trestání nepřipustné a nezákonné.

Jak např. judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68 (dostupný na www.nssoud.cz): „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že uvedeným postupem prvostupňového orgánu i stěžovatele byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem trestného činu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující.*“ .

Podle názoru žalobce nelze souhlasit s názorem žalovaného uvedeném v bodu 43 Rozhodnutí, podle kterého omezení soutěže je odlišnou skutečností od ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Je samozřejmé, že ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky je možné i jinak než omezením soutěže a s různou intenzitou (např. úplným vyloučením soutěže). Avšak v konkrétním případě není možné skutkovou podstatu tohoto správního deliktu naplnit bez toho, aby jeden z těchto případů nastal (v předmětné věci omezení soutěže). V dané věci tak byla skutková podstata správního deliktu – **ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky** - údajně **naplněna omezením soutěže**. Pokud by tomu tak nebylo, z jaké skutečnosti by žalovaný dovozoval naplnění této skutkové podstaty? Podle názoru žalobce je tak zřejmé že se žalovaný se dopustil zakázaného dvojího přičítání k tíži.

Přezkoumatelným podle názoru žalobce nejsou ani úvahy o jeho ekonomické situaci uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí. Z obecného konstatování, že rozpočtové příjmy žalobce se pohybují v řádu miliard Kč podle názoru žalobce nelze usuzovat na přezkoumatelnost úvah žalovaného v jakémkoliv směru.

Žalobce si v této souvislosti dovoluje poukázat též na konstantní judikaturu, kdy např. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005-55, konstatoval: „*Základní pohled na správní uvážení musí být proto v moderním právním státě nutně restriktivní, či, chceme-li, „podezřavý“ v tom smyslu, aby se správní uvážení nestalo zástěrkou pro aplikaci nelegitimních (a ostatně zpravidla i protiprávních, a proto vágně a neupřímě formulovaných) kritérií. . .*“ Jak dále tentýž soud judikoval v jiném rozhodnutí: „*Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že požadavek srozumitelnosti a náležitého odůvodnění je tím více na místě, jestliže se jedná o rozhodnutí v oblasti správního trestání a nadto o rozhodnutí správního orgánu druhého stupně.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 6 As 2/2007-95, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce konečně namítá, že uložená výše pokuty není konsistentní ani rozhodovací praxí žalovaného ve srovnatelných případech. Pokud Úřad zdůrazňuje, že uložil pokutu s pouze preventivní funkcí a hluboko v dolní polovině zákonné výše, žalobce k tomu uvádí, že v kontextu rozhodovací praxe žalovaného se jedná o částku velmi vysokou. Žalobce samozřejmě uznává, že každá pokuta se odvíjí vždy od okolností daného případu (správního deliktu) a je odvozena od ceny veřejné zakázky, nicméně se domnívá, že jím uváděný případ svou závažností naprosto převyšuje řešený případ, i kdyby v něm došlo k žalovaným tvrzenému pochybení. V uváděném případě, bylo provedeno netransparentní losování, kdy losující osoba prokazatelně manipulovala s losovacími lístky. Horní hranice možné pokuty (5 % z ceny zakázky) tehdy činila 53 748 061,25 Kč (tedy více než trojnásobek oproti posuzovanému případu), Úřad však porušiteli uložil pokutu ve výši 500 000,-Kč, tedy ve stejné výši jako žalobci v případě řešeném v tomto řízení, kdy žalovaný výslovně konstatuje, že v jednání žalobce neshledal znaky účelovosti a snahu uzavřít smlouvu s dopředu dohodnutým dodavatelem. Výše pokuty uložená žalobci se v tomto světle jeví jako zcela nepochopitelná a je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Je samozřejmě možné, že v době od vydání tohoto rozhodnutí se správní praxe ohledně výše ukládání pokut mírně posunula, jak uvádí žalovaný v Rozhodnutí. Takto zásadní posun v zavedené správní praxi však nastat od tohoto období nemohl.

Podobné výkyvy ve stanovení výše pokuty (bez odpovídajícího odůvodnění) pak navíc přisvědčují i předcházející argumentaci žalobce týkající se deficitu odůvodnění a řádného určení výše pokuty.

V.

Návrh

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud vydal tento

rozsudek:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 12. 2013, č. j. ÚOHS-R374/2012/VZ-24778/2013/310/PMo, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Statutární město Plzeň